

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra De tre Helligaftener (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387736752/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

»godskaftede* Hænder – og for gammel maatte hun da heller ikke være.« – Ib var »sløv«,** han klæde sig bag Øret, og sagde: »Hm! saadan Een voxer ikke op af Lyngtoppene hver Dag« – han skottede hen til Datteren, og loe saa smaaligt. Men Datteren kunde ikke godt lide den Snak, og gjorde sig et Ærinde ud. Da Kløren nu vilde til at gaae, spurgte de ham: hvad han hed? »Saamænd!« svarede han, »min Fader kalde de Ole Brødløs,*** og jeg skal vel hedde ligesaadan.« Saa gik han; men da han var kommen et Stykke fra Gaarden, der møder han Ma-Ibs, der havde været henne hos Sejers, og saa siger han til hende: »Det kan ikke hjælpe at bruge lang Snak; jeg er gaaet »af Enkorn«† for Din Skyld. Til Pintse kommer jeg igjen, og saa kan Du betaade Dig imens. Nu skal Du have Farvell!«

Ma-Ibs blev ikke glad til *den* Beiler. Da hun kom ind, satte hun sig ved den nederste Bordende, lagde sine Hænder sammen i Skjødets, og sukkede ret af Hjertet: »Hvad skal det betyde?« sagde Faderen. »Jeg huer ikke denne her Skovlouring – eller hvem han er« – svarede hun – »Kan det aldrig blive til Noget, at jeg og Sejer kan komme sammen?« – »Ja hvad paa?« sagde den Gamle. Og saa var *den* Snak forbi. Fader og Datter toge begge to fat paa »Vindepindene«.

Lidt efter kommer Sejer ind. »Gudsaften« siger han: »Tak« siger de. »Nu gaaer jeg op til Gaarden,«†† siger han, »og snakker med Manden,††† for det kan ikke hjælpe at kjellinges længere om.« – »Det bliver Eer og Eer,« – siger Ib, – »Manden er vred paa Dig, og Du kommer til at springe Soldat.« – »Det kan hænde sig,« siger Sejer, »men nu ville vi sætte en Prøve.« Saa gik han.

Da han nu kommer til Annsbjerg og gaaer ind ad Porten, saa møder han Manden selv, – og han hed ellers Jørgen Marsviin. »Kommer Du nu igjen om Dit Fæste?« – siger han – »det kan ikke nytte Dig – det har jeg sagt Dig saa tidt.« – »Aajol Hosbond!« siger Sejer, »jeg beder saa almindelig.«†††† – Da saae Herren vredt til ham, trak Øienbrynene ned og Rynker i Panden; og der skulde Ingen tænkt andet, end at

* rappe og dygtige.

** forstilt enfoldig, men snu.

*** Et Navn, rimelig givet fra først af spotvis, som nu flere Smaasteder bære.

† ene og alene i den eller den Hensigt (saaledes og i Svensken).

†† Herregaarden.

††† Herremanden.

†††† underligt og indstændigt.

han med det samme vilde fløjet paa ham og torsken ham. Men han blev endda omsindet og kom til at see noget mere »skreed«* ud, og siger: »Hør! der er disse Røvere, der nu saalænge har baade plyndret og slaet Folk ihjel, og som man siger har deres Kule etsteds her i Alheden. Kan Du finde mig dem, og binde mig dem, saa skal Du ikke give en Skilling for Fæstebrevet, og Du skal faa Ma-Ibs, og endda have Lov til at tage en Vogn og to Heste herud af Annsbjerg. Nu veed Du min Mening.»

»Saa Gud naade mig!« sagde Sejer, og luskede af nok saa »sloten.«** Han aad ikke Noget den Aften, og Ma-Ibs havde det heller ikke bedre end godt. Og det var en eiendig Helligaften for dem begge To.

Pintseften

Gik saa Tiden hen, som den kunde, fra Paaske til Pintse; og med de to unge Mennesker stod det endnu altsammen ved det Gamle: de bleve ikke ganske modfaldne; for de satte deres Haab til Fremtiden, eller til Ham, der raader for den.

Pintselørdag gik Sejer over til Ibs – som han gjorde saa tidt, kan jeg troe – for at høre, om hun maatte følges med i Annsbjerg Skov den næste Eftermiddag, naar de vare komne af Sørslev Kirke. Det var nemlig en gammel Skik deromkring – og er endnu, kan jeg troe – at de paa Festens første Dag forsamlе sig der i det Grønne, og forlyste sig med Dands. Den Lørdag, som vi nu tale om, da Sejer kom over til Kjerestens, saa stod hun og havde allerede smykket sig. »Goddag Maren!« siger han, »hvad Lav har det, at Du skal være saa »dol«*** idag?« »Det kommer mig for,« siger hun, »at jeg skulde gaee op til den naadige Fruc, og see at faae hende til at lægge et godt Ord ind for os til Hosbonden.« »Hm!« siger han, »det kunde have det Held. Jeg vil følges med Dig og bic udenfor, mens Du er inde.« De gik. Da hun nu gik op paa Gaarden, satte han sig paa en Steen ved Indkjørseien. Og kom der da kjørende en Skovvogn med en stor Egekjævla, der skulde til Sauggraven. Men Hestene de vare smaa og udkjorte, og midt for

* glat = mild.

** meget nedslaaet og forknyttet.

*** smuk og peen.